

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy, v právní věci **žalobce: N. T. H.,** zastoupeného JUDr. Petrem Kučerákem, advokátem v Brně, tř. kpt. Jaroše 5, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra ČR**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schr. 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně, ze dne 6. 11. 2003, č. j. 36 Az 642/2003 – 38, a o nároku na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 7. 4. 2003, č. j. OAM-591/VL-11-ZA-03-2003 rozhodl žalovaný tak, že žalobci se z důvodů nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), azyl neuděluje, a že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce požádal o azyl, protože je obecně nespokojen s komunistickým režimem ve Vietnamu, přičemž v průběhu řízení doplnil, že byl ve vlasti diskriminován při přijetí do zaměstnání pro své náboženské vyznání. Dalším důvodem pro podání žádosti žalobcem byla i jeho snaha legalizovat svůj další pobyt na území ČR, kam přicestoval nelegálním způsobem. Na základě provedeného řízení tak žalovaný shledal, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu. Žalovaný rovněž konstatoval, že žalobce nesplňuje podmínky ani pro udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu. Žalovaný na závěr zhodnotil obsah překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu a porovnal je s informacemi, které měl k dispozici o zemi

původu. Na jejich základě a na základě výpovědí žalobce nebylo shledáno, že by on sám náležel k osobám ohroženým skutečnostmi zakládajícími překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Proti citovanému rozhodnutí podal žalobce opravný prostředek (žalobu), ve kterém poukazoval na porušení zásady zjištění objektivní pravdy uvedené v § 3 odst. 4 zákona č. 71/1967 Sb. o správním řízení (správní řád), když v rámci pohovoru nebyl žalobce žalovaným dostatečně veden k důkladnému a co nejpodrobnějšímu vysvětlení rozhodujících skutečností. Podle názoru žalobce se měl žalovaný více zabývat okolností uvedenou žalobcem během pohovoru, kdy popisoval svoji účast v hnutí proti korupci, kterému bylo opakovaně bráněno v registraci jako politické strany.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 6. 11. 2003, č. j. 36 Az 642/2003 – 38, opravný prostředek žalobce proti rozhodnutí žalovaného zamítl, neboť podle názoru soudu žalovaný ve svém rozhodnutí velmi podrobně vyložil, proč se na žalobce nemůže vztahovat některý z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, když žalobce výslovně uvedl, že neuspokojivá situace v oblasti lidských práv ve Vietnamu na něj neměla žádný konkrétní dopad. Žalobcem uplatněný důvod správní orgán podrobně hodnotil z pohledu ustanovení § 12 zákona o azylu a v souladu se zákonem odůvodnil své rozhodnutí o neexistenci důvodu pro udělení azylu jak z hledisek vyplývajících z § 12 zákona o azylu, tak z hledisek vyplývajících z ustanovení § 13 a 14 zákona o azylu. Výrok týkající se § 91 zákona o azylu soud shledal správným, neboť nebyly zjištěny žádné skutečnosti předpokládané v tomto ustanovení, jež by bránily žalobci v návratu do vlasti a to ze stejných důvodů, které byly vyloženy ve vztahu k důvodům pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem, a proto soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Proti rozsudku Krajského soudu v Brně podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, ve které poukazuje na vadu řízení před soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d), která má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Vadu v řízení před soudem přitom stěžovatel spatřuje v postupu soudu při nařízeném jednání dne 6. 11. 2003, kdy soud toto jednání provedl bez účasti stěžovatele, ačkoli tento se řádně omluvil, neboť se pro nemoc jednání nemohl zúčastnit. Stěžovatel přitom trval na své osobní účasti u jednání soudu, neboť právě svůj výslech jako účastníka řízení nabízel soudu jako důkaz v předmětné věci. Přes žádost právního zástupce stěžovatele o odročení soud neuznal důvody pro tento postup jako dostatečně důležité ve smyslu § 50 věty 1 s. ř. s. Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Vzhledem k obsahu kasační stížnosti se žalovaný k dané věci odmítl vyjádřit.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle názoru stěžovatele pochybil Krajský soud v Brně v tom, že neodročil jednání za účelem výslechu stěžovatele vzdor skutečnosti, že zástupce stěžovatele předložil soudu

potvrzení – doklad o stěžovatelově nemoci a žádal proto o odročení jednání. Takový postup soudu stěžovatel považuje za vadu řízení před soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) lze podat kasační stížnost z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Ze znění citovaného ustanovení je zřejmé, že dovolává-li se stěžovatel nezákonnosti napadeného rozhodnutí pro vadu řízení, které se soud v průběhu řízení měl dopustit, je nutné takovou vadu zkoumat vždy s ohledem na to, zda toto pochybení mělo nebo mohlo mít vliv na podobu rozhodnutí, jehož nezákonnosti se stěžovatel dovolává. Má-li tedy Nejvyšší správní soud při projednávání kasační stížnosti přiznat případnému vadnému postupu soudu nižší instance právní relevanci, musí být zjevné, že toto pochybení je natolik závažné, aby bylo schopno založit nezákonnost rozhodnutí soudu. Dojde-li Nejvyšší správní soud k závěru, že určitý postup krajského soudu nemohl ovlivnit jeho právní závěr vyjádřený ve výroku rozhodnutí, nebude k takové vadě přihlížet.

V návaznosti na uvedené tak soud přistupoval i při hodnocení jediné námitky obsažené v kasační stížnosti napadající rozsudek Krajského soudu v Brně. V posuzované věci se z protokolu o jednání ze dne 6. 11. 2003 zjišťuje, že před zahájením jednání zástupce stěžovatele požádal o odročení jednání z důvodu nemoci stěžovatele, který se tak jednání nemůže zúčastnit, nicméně by tak rád učinil. Usnesením bylo rozhodnuto, že bude jednáno v nepřítomnosti stěžovatele. V závěru jednání zástupce stěžovatele uvedl, že ponechává na úvaze soudu provedení výslechu stěžovatele. K dotazu předsedkyně senátu posléze uvedl, že žádné konkrétní důkazy ke svým tvrzením nenavrhuje a že stěžovatel pouze chtěl vysvětlit důvody, pro které žádá o azyl. V § 50, věta první s. ř. s. se uvádí, že soud může z důležitých důvodů jednání odročit. Je tedy na uvážení soudu, zda důvody pro možné odročení, ať už vyvstanou z podnětu některého z účastníků nebo nezávisle na jejich vůli, jsou natolik závažné, že pokračování v řízení bez toho, aby k odročení došlo, by mohlo být takovou vadou v řízení, která by soudu bránila rozhodnout v souladu se zákonem. Nejvyšší správní soud proto zkoumal, zda v případě odlišného procesního postupu krajského soudu, tj. v případě odročení jednání a provedení výslechu stěžovatele, by krajský soud získal či mohl získat skutečnosti nezbytné pro správné vyhodnocení posuzované věci.

Z postupu zástupce stěžovatele vyplynulo, že výslech stěžovatele neměl přinést žádné nové skutečnosti, nýbrž smyslem jeho výslechu mělo být pouze vysvětlení důvodů, pro které žádá o azyl. Výslech inzerovaného obsahu tak podle názoru Nejvyššího správního soudu stěží mohl přinést natolik rozhodné skutečnosti, že by krajský soud mohl dospět k jinému závěru, než jaký učinil na základě podkladů obsažených ve spise. Považoval-li tedy krajský soud postup správního orgánu za správný a podklady pro takový závěr za dostatečné, nelze skutečnost, že soud k žádosti zástupce stěžovatele jednání neodročil a výslech stěžovatele tak nepřipustil, považovat za takovou vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 103 odst. 1. písm. d) s. ř. s., a to za tím spíše za situace, kdy stěžovatel chtěl jen rozvést důvody, které je vedly k podání žádosti o azyl, přičemž tyto důvody byly správnímu orgánu známy a krajský soud se s nimi při přezkumu napadeného rozhodnutí náležitě vypořádal. Přezkumem věcného posouzení daného rozsudku se přitom Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť nezákonnost daného rozsudku byla spatřována pouze z důvodu neprovedení

výslechu stěžovatele, a proto se Nejvyšší správní soud omezil pouze na posouzení této právní otázky.

Za dané procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. 4. 2004

JUDr. Dagmar Nygrínová.
předsedkyně senátu